

ning, hvad Fruen dog ikke omtaler, at det var bedst og heldigst, om Staten kunde yde *alle* Ægtefæller Hjælpen som en Ret, og den eneste Grund til, at jeg ikke stiller Forslag derom, er, at det saa vilde dreje sig om 995,000 Børn i Modsætning til 273,000, som Tallet bliver efter de af mig fastsatte Trangsgrenser — altsaa ikke om 55 Mill. Kr., men om godt 200 Mill. Kr.! — Kan Fru L. faa Rigsdagen til at bevilge (eller give Afkald paa) et saadant Beløb, vil jeg være hende meget taknemmelig. Men jeg tror det indtil videre ikke og nærer derfor mindre varme Følelser, saa meget mere som jeg vil give 200 Kr. for hvert Barn *under Trangsgrensen, Fru L. kun 100 Kr. for hvert Barn, men til alle!* Det turde ikke være vanskeligt at se, hvilket af disse Forslag der yder »i størst Udstrækning til dem, som trænger mest«! Forøvrigt omtaler Fru L. heller ikke, at de Beløb og den Trangsgrense, jeg regner med, ikke gaar ud fra det nuværende Prisniveau, men fra det, vi havde i 1917; havde det ikke været det mest loyale at nævne dette — hvis Fruen da véd det?!

Ad 2). At Ikke-Forsørgere beskattes til Fordel for Forsørgere, er endvidere ogsaa mit Forslag, saaledes at Fru L.s Udtalelser ogsaa her er noget misvisende for den rette Forstaaelse af Sammenhængen.

Ad 3). Endelig benægter jeg som nys anført, rent ud, at de mest trængende hjælpes mest efter Fru L.s Forslag. Tværtimod, de hjælpes netop fortrinsvis gennem mit, jfr. ovenfor.

Men trods alt dette kunde Princippet i Fru Lemches (eller Hr. Mønstedts) Forslag jo alligevel være at foretrække, og paa Forhaand ser det ret bestikkende ud. Lad mig imidlertid gøre nogle enkelte Bemærkninger desangaaende og opsætte en mere grundig Undersøgelse, til jeg engang faar Tid, Tid kræves nemlig, da man dog maa se nøjere paa hele Skattesystemet, før man ohne weiter kan jonglere saaledes med Tal og Procenter, som Fruen gør.

Men ud fra min mangelfulde Viden i Øjeblikket har jeg følgende Bemærkninger at gøre:

- At gennemføre det fulde Retsprincip, altsaa at yde Bidrag for hvert Barn, er politisk uigennemførligt og finansielt uoverkommeligt indtil videre, jfr. ovfr.
- Fra et finansielt Synspunkt er det ganske ligegyldigt, om man vælger den ene eller den anden af de foreslaaede Veje, forudset naturligtvis at det offentlige yder *det samme*, jfr. ovfr.
- Forholdet mellem *Fradraget* i Skatten til Staten og til Kommunen er efter Fru L.s Forslag ganske taaget. Forholdet mellem *Paa-ligningsreglerne* for Stat og Kommuneskat synes ikke at staa Fruen klart, men under alle Omstændigheder skal Fradrag ske ogsaa i den kommunale Skat, hvilket er en ret umulig Tanke, haabløs ødelæggende *netop* for alle de Kommuner, som paa Grund af en stor og børnerig, men iøvrigt fattig Befolkning i Forvejen er daarligt stillede, og som nu tilmed skal yde langt større Fradrag (eller rettere Tilskud) end andre Kommuner. Om ikke af andre Grunde, vilde Forslaget være død-

født af dette ene Hensyn, eller ogsaa maa hele Skattesystemet først omlægges, men det er visselig lettere sagt end gjort. Efter mit Forslag bærer Kommunerne kun $\frac{1}{8}$ af Tilskuddene, Staten hele Resten, hvorved der tages Hensyn til det yderst forskelligartede økonomiske Niveau i de forskellige Kommuner.

- Ligeledes er den 50 pCt. Forhøjelse af de enliges Skatteindtægt et ganske vilkaarligt Tal, som overhovedet ikke kan fastslaas, da Procenten i de forskellige Kommuner maatte være forskellig, afhængig af Kommunens hele Økonomi, jfr. ad c. Man kan ikke saaledes operere med en enkelt (stor) Skat, uafhængig af Skattesystemet iøvrigt eller af den enkelte Kommunes Stilling.
- Fru L.s Forslag forudsætter, at de skattefri Fradrag til Staten bortfalder, men Bevælgelsen er hidtil gaaet i modsat Retning, og i bedste Fald maatte Statsskattelovene laves om.
- Fru L. hævder, at Kontrol er nødvendig ved direkte Tilskud, men ikke ved Skattefradrag. Vil hun da føre Kontrol med alle de fattige Forældre, som ingen Skat betaler, som altsaa kun faar direkte Tilskud, men ikke med alle de Forældre, som faar Tilskuddet i Form af Nedsættelse af Skatten. Dette vilde være logisk efter hendes Ræsonnement, men vilde det være demokratisk, og vilde det ikke føles bunduretfærdigt?
- Fru L. hævder, at den indirekte Hjælp ikke rummer nær de Farer for Misbrug, som den direkte og derfor overflødiggjør Kontrollen. Men bortset fra, at de direkte Tilskud skulde udbetales ratevis, og at et vist Tilsyn i begge Tilfælde burde føres for at sikre *Samfundets* Interesse i Børneforsorgen, tror Fru L. saa ikke, at hendes Forslag i høj Grad vilde føre til Skattesnyderier, bevidst urigtige Selvangivelser o. s. v.
- Efter Fru L.s Forslag bliver Skattevæsenets Administration et underligt Amfibium af Skatte- og Forsørgelsesvæsen. Jeg lægger i min Betænkning saa megen Vægt paa en Centralisation af Forsørgelsesvæsenet, derunder Børneforsorgen, at jeg allerede af denne Grund vilde være yderst betænkelig ved en Ordning, hvorefter de halve Børnebidrag udbetaltes af Forsørgelsesvæsenets øvede Administration, Resten af Skattevæsenet uden Kontrol, en administrativ og saglig urimelig Splittelse, der hurtigt vilde vise sine uheldige Virkninger.
- Fru L. er klar over, at dette store Samfunds-spørgsmaal »bør løses og løses snart«; men tror hun egentlig, det fremmer Løsningen at fremsætte et nyt Forslag, som har disse betænkelige Sider, og som tillige forudsætter en Omkalfatring af baade Skatte- og Forsørgelses-systemet. Jeg tror, det er det værste, man kan gøre, hvis man ønsker Sagen gennemført, og derfor har jeg i Betænkningen bevæget mig paa de allerede banede Veje.